

Szellőlábú Kiscsikó: Kerek erdő közelében

*„Egyszer volt, hol nem volt,
nem is olyan régen volt.
Kerek erdő közelében,
selyempázsit közepében
éldegélt egy bársonyszájú,
aranyszőrű, szellőlábú,
táncoskedvű kiscsikó...”*

/Patay László – Reich Károly/

Bemutakozok nektek: az én nevem S. György, akik ismernek, általában Gyurikának, ha sokat okoskodok, akkor előfordul, hogy viccesen csak Dr. S. Györgynek hívnak. 16 éves vagyok, jelenleg egy Speciális Gyermekotthon hat fős csoportjában élek. 16 éve, vagyis születésem óta más emberek neveltek, mint a vérszerinti szüleim. Kezdetben nevelőszülőknél éltem, egymásután háromnál is, ahol három lánytestvéremmel együtt nevelkedtem. Innen egy lakásotthonba kerültem átmenetileg, ahonnan egy másik lakásotthonba, majd egy újabb lakásotthonba következett. Végül ide kerültem a Speciális Gyermekotthonba, ahol több, mint két éve nevelkedem, a három testvéremtől távol. Jelenleg már nem járok iskolába és már nem vagyok tanköteles korú sem. Terveim között szerepel, hogy a későbbiekben az én speciális szükségleteimhez igazodó munkát találjak. Szeretnék majd olyan munkát találni, ahol emberekkel foglalkozhatok.

Vékony testalkatú, szemüveges fiú vagyok, bár a szemüvegemet valamiért folyton elhagyom, most is éppen a következőt várom. Általában kedves, vicces, segítőkész és a felnőttek szerint érdeklődő gyerek vagyok. Sok minden érdekel a világból, mostanában főként azok a dolgok, amikre felnőtt koromban szükségem lesz. Akkor érzem jól magam, ha biztonságban vagyok, nyugalom van körülöttem, és olyan emberekkel lehetek együtt, akik elfogadnak és támogatnak engem. A gyerekek, akikkel együtt élek, sajnos nem mindig ilyenek. Kicsi korom óta beszédhibás vagyok, ezért nehéz a velem való beszélgetés, emiatt sok bántást kaptam az évek alatt. Vérszerinti szüleimet igazából nem ismerem. Édesanyámmal semmilyen kapcsolatom nincs, sosem keresett engem. Édesapámat én kerestem meg nem rég a testvéreim segítségével, vele levelezek néha és volt, hogy felhívtam telefonon. Ő sosem keres engem. Mindig egy igazi családra vágytam, és ha néha nem találok a helyem a világban, és mások számára elfogadhatatlan a viselkedésem, az szerintem azért van, mert a mindennapjaimban kicsi korom óta jelen van a bizonytalanság, és a családom hiánya miatti fájó érzés. Már az is megfordult a fejemben, hogy így ez az élet nem kell... De mindig van körülöttem olyan felnőtt, aki segít átlendülnöm a nehéz helyzeteken. Legfőbb vágyam és célom, hogy ha felnőtt leszek, CSALÁD-ban élhessek.

Hogy telnek a mindennapjaim itt a gyermekotthonban? Ébredés után beveszem a gyógyszereimet, amit a felnőttek adnak be nekem. Ezután mosakszok, reggelizek és valamilyen foglalkozáson veszek részt. Ebéd után szoktam pihenni, délután tv-t nézek vagy rajzolok, olvasgatok általában. Kilenc-tíz óra körül pedig megyek aludni. A nevelőimmal sokat beszélgetek, olvasok, zenét hallgatok, filmet nézek és kézműveskedni is szoktunk. Ezek közül

legjobban a zenehallgatást szeretem, a felnőttek szerint szép zenét hallgatok. A velem együtt zenét hallgató felnőttekkel kölcsönösen formáljuk egymás zenei érdeklődését. A nevelőkön kívül Anikó néni, a fejlesztőpedagógus és Janka néni, a pszichológiai tanácsadó szokott velem foglalkozni minden nap. Janka nénivel nem könnyű.... Mindig evés után, rendszeren felöltözve kell a foglalkozásokon megjelennem, ezen kívül elvárja, hogy étkezés után megmossam a fogam és ezt képes minden nap leellenőrizni. Kiborító egy asszony...© Ezt leszámítva jókat szoktunk beszélgetni, nevetni, sétálni, hülyéskedni, zenét hallgatni, játszani, ha nincs szerencsém, feladatlapokkal is szokott bombázni. Ha nehezebb napom van, általában nála kötök ki, ilyenkor próbál engem megnyugtatni.

Anikó néni rendkívül határozott, de ezzel együtt kedves is. Vele legtöbbször tanulni szoktam vagy sétálni, biciklizni, olvasni és rendszeresen kitalál nekem különböző kreatív foglalkozásokat is. Bármit csinálunk, mindig próbál nekem valami újat megtanítani. Anikó nénivel is nagyokat szoktam nevetni, de ami a legfontosabb, egyszer történt velünk egy különleges dolog. Az egyik közös biciklitúránkon kicsit eltévedtünk. Ettől nem ijedtem meg, mert tudtam, hogy valamit úgyis kitalál és nem lesz baj. Kerestük az utat, amikor véletlenül rátaláltunk egy varázslatos helyre.

Az erdőn túl, ahogy az utat kerestük, találtunk egy gyönyörű lovastanyát. Mivel eltévedtünk, ide mentünk be segítséget kérni, hogy visszataláljunk. Közben megláttuk, hogy itt rengeteg állat él, nagy örömmre megengedték nekünk, hogy szétnézzünk. A lovak mellett birkákat, kutyákat, macskákat, nyuszikat, libákat és tyúkokat is találtunk. Ahogy körbejártuk a tanyát, sokat beszélgettünk az állatgondozóval és a tanya tulajdonosával. Végül olyan jól sikerült ez az eltévedés, hogy mivel látták rajtam, hogy nagyon felszabadult és boldog vagyok, meghívtak, ha van kedvem, jöjsek máskor is. Már ekkor éreztem, hogy szívesen fogadnak, jó

volt velük lenni, és ami meglepett és jól esett, hogy nem volt probléma a beszédem megértésével sem. Így legközelebb már nem eltévedésből, hanem szándékosan kerékpároztunk a tanyára, ahol jobban megismerkedtem a dolgozókkal, akik megmutatták nekem az állatok körüli feladatokat. Úgy éreztem, ezt a munkát szívesen kipróbálnám, mert szeretnék gondoskodni az állatokról. Kaptam egy gumicsizmát és szépen bekapcsolódtam a feladatokba. Anikó néni mindig velem volt, de hagyott engem önállóan kibontakozni a terepen. Volt, hogy talicskával hordtam a lótrágyát vagy én ettettem meg a kutyákat és a macskákat, de a legjobb az volt, mikor megengedték nekem, hogy a kantárjuknál fogva én vezessem be a lovakat a nagy istállóba. Az állatok mellett gyorsan telt az idő, nagyon jól éreztem magam, mert kint voltam

a természetben, kiszakadtam a mindennapokból, rengeteg új dolgot tanultam és fontos munkát végeztem. Az állatok között nem volt veszekedés. Nem volt fenyegetés. Nincs mitől félni. Egy idő után már otthonosan mozogtam a tanyán. Ott mindig szabadnak és boldognak érzem magam. Bár nem sok a zsebpénzem, de az állatoknak mindig veszek valami finomságot.

Már régóta nem találok a helyem az emberek között, nem tudom magam sehol otthon érezni. A körülöttem lévő felnőttek támogatnak, próbálnak mindent megtenni, hogy jól érezzem magam, és én is ezt szeretném, de valamiért ez mégsem sikerül. Nem tudok a hétköznapiakban felhőtlenül boldog lenni.

A tanyán eltöltött időben viszont kicsit elfelejtek minden rosszat, a mindennapok nehézségeit, a félelmeimet, a kilátástalanságot és néha tényleg úgy érzem magam, mint egy „szellőlábú, táncoskedvű kiscsikó”. Szerintem ott van a család, ahol jó lenni, ahol biztonságban érzem magam, ahol fontos vagyok, ahol nem félek. A lovastanyán jó lenni, jó érzés dolgozni az állatokért, jó hasznosnak és fontosnak érezni magam.

Lehet, hogy a szerencsés, véletlen eltévedésnek köszönhetően új célokat találtam? Most úgy érzem, az új terveim között mindenképpen szerepel, hogy állatokkal foglalkozzak. Már annyi veszteség és csalódás ért az életben, az állatok szeretete viszont önzetlen, feltétel nélküli és hűséges. A velük töltött idő alatt rengeteg újat tanultam, de ezek közül a legfontosabb tapasztalat számomra, hogy:

„Az állatok szeretete az egyetlen szeretet, amelyben az ember sohasem csalódik.”

/Krasznahorkai László/

